

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ. R. K. E. EGYHÁZI LAPJA

www.szrke.com

JANUÁR 2012

*„Fényözön árad az igazra, és öröm a
tiszta szívűekre.” Zsolt. 97,11*

Újévi köszöntő

„Mert a mi országunk a mennyekben van, ahonnan a mi megtartó Krisztusunkat várjuk, aki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket az Ő dicsőséges teste hasonlatosságára.” Fil. 3,20-21

Mai, jelenvaló életünkben meghatározó a hely ahol lakunk, munkálkodunk, szolgálunk, szereteteink élnek. Ritkábban kerülünk ki szokott életterületünkről, más országba utazva, más helyen élő embereket, vagy keresztyén testvéreket is megismerve. A mi országunk nemcsak egy kifejezés, hanem egy érzés: a szülőföld, a honi táj és annak története is bizonyos értelemben. De ha valakinek most a gyülekezetben azt mondaná a szomszédja: “A te igazi országod nem itt van!”-meghökkenne. Mert ez az Ige: *„Mert a mi országunk a mennyekben van.”*

Meghökkenítő meghatározás. De pontos, mert a valóság. Keveset beszélünk vagy merünk beszélni erről a valóságról. Még a Szentírás más részei is ismertebben, sűrűbben hirdettek ennél a néhány Igénél. A jelen idő örömei vagy problémái mellett inkább a múlt határoz meg bennünket, mintsem az Isten által - ha nagy vonalakban - a jelen időben kijelentett jövő.

A múlttal kapcsolatban helyes az, hogy Istenünknek a múltban adott kijelentését komolyan vesszük, tanulságul vesszük fel, a bűn elkerülésére, az Istennel való igazjárásra.

Az az érdekes ebben az Igében, hogy tulajdonképpen valamiképpen a jövőt érezzük kicsendülni, bár tulajdonképpen jelen státusunkban élünk itt, a régi ég és régi föld idejébe beleépített időben, de ebben a jelenbe benne rejlő, ajándékképpen nyújtott jövőnkéről van szó. *„Ahonnan a mi megtartó Krisztusunkat várjuk.”*

Még nem lehetünk ott, de Valaki, aki Mindenható, a mi Urunk onnan eljön értünk. Átvezet, átvisz országába, bár országa már itt elkezdődött. Ez egy olyan várakozásnak ideje, amikor egyet biztos tudunk: eljön Jézus Urunk, de nem tudjuk mikor. Ez a reménységgel teljes várakozás. A reménység pedig tudjuk, hogy nem szégyenít meg. Krisztust várni tudunk kell az I Thessaloniki levél 4. része alapján: hogy biztos találkozunk vele, de kétféle képpen való bevéásával:

1. Az első bevéása részesei lehetünk, ha ah-

hoz a nemzedékhez tartozunk, akinek az életidejében Krisztus eljövetele bekövetkezik. Ez lehetséges most is, a mai napon, de lehetséges száz év múlva is. Nem tudjuk pontosan, mikor, de úgy kell vennünk, mintha ma következne be.

2. A Krisztus eljövetelének a második bevéása úgy fog bekövetkezni, ha már visszahív bennünket az Úr hamarabb ebből a földi életből, és visszajövelekor feltámadnak azok, akik benne hittek.

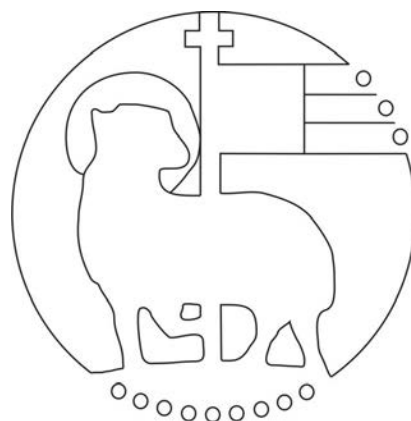
Valamelyik bevéásnak részesei leszünk, erre hitbizonyosságunk van a Szentírás alapján.

„Elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, az Ő dicsőséges testének hasonlatosságára.” Újjáteremti fizikai, biológiai valónkat és lelkünket. Ez földi születésünk után, ahogy az első keresztyének mondták “a mennyei életbe való beleszületésnek” nevezték.

A nagy és örömteli üzenet ebben az Igében az, hogy életminőségünk egy nem látott módon megjavul, testünk, lelkünk, egész valónk átalakul egy romolhatatlan valóságra. A fő dolog (Jelenések 21. rész) az, hogy a bűn és a halál többé nem árthatnak.

Az Új Esztendőben ennek az Igének örömteli, útbaigazító üzenete van.

Dr. Csete Szemesi István

„Buzdulj szívem szeretetre, Isten iránti háálára”

A 299. dícséret fentebb idézett első versszakát választották mottójukul a bánági református kórusok sorrendben a hatodik találkozójukhoz, amelyet december 10-én tartottak meg a Hertelendyfalvi Református Egyházközség és a helyi Tamási Áron Székely-Magyar Múvelődési Egyesület közös szervezésben. Ez utóbbinak székházában.

A hangszálatat bemelegítő akkordok után az egybegyülteket nt. Marton Károly magyarittabéi lel-kész, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház bán-sági részének esperese, egyébként a találkozó eszmei atyja üdvözölte, majd nt. Kiss Nándor nagybecskereki tiszteletes úr olvasta fel Pál apostolnak az Efészusbe-liekhez írt levéléből választott igeszakaszt (Ef. 5,15-20). Építve erre nemcsak a délelőtti találkozó nyitá-nyának prédikációját, de a mindennapi keresztyéni életvitelhez való útmutatást is. Hangsúlyozván, hogy aki nem ismeri fel az Úr akaratát, az nem dícséreteket, hálaadási énekeket és zsoltárokat fog énekelni, hanem csüggedésében vagy csalóka örömeiben inkább szen-vedélyeinek hódol.

A kórusok közül elsőként a torontálvásárhelyi Dalárda lépett fel, majd a nagybecskerekiek, a her-telendyfalviak és a magyarittabéiek csapata követ-kezett lelkészeik, kántoraik vezényletével. Összesen huszonöt énekszám-mal, kiegészítve ezt több példa-

beszédés kísérogondolattal és „állatos tanmesével”, a 401., 266., 280., 271. és a 170. dícséreték közös han-gon felzúgó dallamaival. Rámutatva általuk nemcsak a véges emberi életre, de arra is, hogy az értékmentés harcában megfáradtak minden egyes napon új lapot kezdhetnek. Dolgozva, a pihenéskor pedig imára kul-csolt kezekkel, összhangban a fellépéshez igénybe vett egyesületi színpad jubileumi díszleteiről is leol-vasható Vörösmarty-idézettel: „Mefogyva bár, de törve nem!” A köszönetnyilvánítás és a jókívánások sora után a találkozó záróáhítatát nt. Halász Béla her-telendyfalvi tiszteletes úr építette fel. Pál apostolnak a Korinthusbeliekhez írt első leveléből merített, a sze-retet himnuszaként is ismert igeszakasz (1Kor 13,8-13) utolsó passzusára hagyatkozva. Találó párhuzam-ba állítva az éneklő embert, gyülekezetet és egyházat az IMÁDKOZÓ Egyházzal.

A hivatalos részt az Úr Jézustól tanult imád-ság, az elbocsátó áldás, a felcsendülő Nemzeti ima és a Székely himnusz formálta egészszé. Nyitva meg egyúttal az ezt követő templomlátogatás és társalgás révén, persze, amennyiben az Úrnak is így leszen aka-ratja! a jelen -, de a még távol levő gyülekezetek kö-zötti szorosabb együttműködések újabb fejezeteit is.

Martinek Imre

Székely asztali-áldás

Evés előtti ima

*Ki asztalt terítesz az égi madárnak,
Teríts asztalt, teríts szegénynek s árvának.*

*Nyújtsd ki Atyánk, nyújtsd ki
jóságos kezedet,*

*Adj a koldusnak is tápláló kenyeret.
Ételben, italban legyen bőven részünk,
Gondviselő Atyánk, könyörögve kérünk!*

Ámen

Evés utáni ima

*Gondviselő Atyánk, asztalodtól kelve
Szívből hálát adunk kezünk összetéve.
Áldd meg ezt a házat s ennek gazdáját,
Fordítsd vissza néki a vendéglátását.*

*Szánd meg a szegényt,
a szenvedőt s az árvát,
S a benned bízóknak viseld mindig gondját!*

Ámen

KARÁCSONYVÁRÓ CSALÁDI DÉLUTÁN

Bácsfeketehegyén december 11-én szorgalmasan és izgulva készültek a vasárnapi iskolás gyermekek és fiatalok a gyülekezeti és színházi fellépésre. A délelőtti Istentisztelet keretében verssel és énekkel szolgált a több, mint 50 gyermek és fiatal. Nagy örömünkre szolgál, hogy hónapok óta ilyen szép létszámban eljárnak vasárnapi iskolába. A szülőket is meghívtuk a délelőtti Istentiszteletre, melyen a harmadik adventi gyertyát gyújtottuk meg és hallgattuk Isten Igéjét.

A délután folyamán a színházteremben folytattuk az ünnepre való felkészülést, ahol a gyülekezeti tagokon kívül a falu apraja-nagyja velünk volt. Gyermekek, ifjúság, szülők, nagyszülők - több mint 250-en. Az előadás előtt keresztyén könyveket, képeslapokat lehetett vásárolni, ezzel is buzdítva az embereket, hogy tanulmányozzák az Úr Igéjét.

Előadásunkat dr. Csete Szemesi István püspök nyitotta meg köszöntővel, üdvözlő szavakkal. Majd Harangozó László lelkipásztor szolgált közöttünk karácsonyi üzenettel, melyben hangsúlyozta, hogy fel kell ismerjünk Krisztust a karácsonyi ünnepek alatt. Legyen részese Ő is az Ünnepek. Ahogy a bölcsek már messziről felismerték a csillagot, úgy nekünk is fel kell ismernünk az ünnepben Krisztus nagyságát és szeretetét. Vasárnapi iskolás gyermekeink szintén versekkel és énekekkel szolgáltak. Köszönet Csete Csillának az ének kíséretében és Kormos Irénnek a felkészítésben.

Programunk második felében a „Shalom” keresztyén zenekar karácsonyi összeállítását hallhattuk. Egyaránt készültek gyermek és felnőtt énekekkel, örömmel énekeltünk velük együtt. A Csendes éj karácsonyi énekkel zártuk előadásunkat.

Köszönet a résztvevőknek, szolgálóknak, segítőknek, támogatóknak, szülőknek, és mindennek előtt Isten szeretetének, amely mozgatja és fenntartja a mi életünket. Adja Isten, hogy ne csak karácsony környékére korlátozódjon szeretetünk embertársaink felé. Holland és magyarországi adományból minden résztvevő gyermek ajándékba kapott egy tábla csokoládét és Örömhír újságot, minden felnőtt pedig egy 2012-es naptárt. Adja az Úr, hogy az ajándékozáson túl legyen szívünk telve az Ő szeretetével és örömeivel.

*Halász Sámuel és Renáta
„Gyermekmisszió”*

Túrmezei Erzsébet:

NEM MONDOTT FEL NEKEM!

*Szolgálatára angyalok sietnek.
Parancsol viharoknak és szeleknek.
Megérteni, felfogni nem lehet,
hogy meglátott, parányi porszemet,
s szolgálatába vett.*

*Szívemben újjongva dalol a hála,
Kerek világon nincs jobb gazda nála.
Mikor szolgálatába fogadott
mert nem csak munkát, drága feladatot,
erőt is Ő adott.*

*Szentlelkét adta: segítsen, vezessen.
Sürgessen: soha ne időzzek resten.
Tekintete rajtam volt szüntelen.
Mindenre elég volt a kegyelem.
Ő maga járt velem.*

*Talált volna annyi hűségesebbet,
Parancsainak engedelmesebbet,
Csuda irgalmát áldja énekm,
hogy szolgálhattam hosszú éveken,
s nem mondott fel nekem.*

*Pedig megtehetette volna!
S én szegény, gyenge, engedetlen szolgálta
türelmét, irgalmát dicsérhetem ...
mert ezután sem mond fel ...sohasem!
Övé az életem!*

“Tedd meg, amit tenni kell”

“Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én Igám, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én Igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Máté 11, 28-30)

Az adventi időre készülődve választották ki közösen az idézett Máté evangéliumot Maradékon a felolvasott istentiszteleten, november 26-án. Urbán Angéla már jó egy éve olvassa fel az istentiszteleteket, a hozzá fűződő magyarázatokat, azóta, amióta nincs lelkipásztora a bácskai egyházmegye egyetlen szeremsi gyülekezetének. Ami, mint hallottuk, óriási gond. Örülnek, ha időnként dr. Csete Szemesi István püspök, Orosz Attila bácskai esperes és Marton Károly bányai esperes megtartanak egy-egy istentiszteletet, de nagyon szeretnék, ha mielőbb újra lenne állandó lelkészük, aki a parókián lakik, de aki közöttük él, velük van örömeikben és bánatukban. S hogy addig se árvuljon el a templom még jobban, felkérték gyülekezetük ifjú tagját, Urbán Angélát, olvasson fel a Bibliából. Javaslataikat püspök urunk támogatta, Marton Károly bányai esperes pedig a konkrét segítséget is megadta. Havonta egyszer, amikor ő hirdeti az ígét Maradékon, megbeszéljük, mit dolgoznak fel a következő három vasárnapon a felolvasott istentiszteleteken.

Útban Maradék felé sok minden eszembe jutott az első látogatásomtól, 1993-tól kezdve. Ínséges, megpróbáltatásokkal terhes éveink, a leégett parókia... S hogy mit jelent, amikor a legnehezebb időkben összefog a gyülekezet, amikor szeretik lelkipásztorukat. “Isten nyugosztalja örök békében Béres Károly lelkész!” – sokszor hallottam ezúttal is az újabb kihívások elé néző gyülekezetben. Az iránta érzett tisztelet, vagy sokkal inkább a megmaradásért való küzdelem készített a cselekedetre? – kérdezem immár az Urbán családban. Felmenőik reformátusok voltak valamennyien, különböző tisztséget is betöltöttek a gyülekezetben. Következtesen kitarítottak anyanyelvünk ápolása, az igazság mellett, és maguk is igyekeztek igazságosan, derekasan helytállni.

Délidő közeleg, így a harangozás után folytatjuk a beszélgetést, addig átmegyünk Grujić Földesdi Gyöngyi harangozóval és Angélával a templomba.

Kissé összeszorul a szívem a rendezett parókia, az udvar láttán, a templomban is minden a helyén, ragyog a tisztaságtól. “A látszatot még tartjuk”, mondja Gyöngyi.

Itt minden Gyöngyi néni kezeinek munkáját, gyülekezetünk összefogását dicséri – magyarázta Angéla – viszont a gyülekezet életében mind jobban látszik a hanyatlás. Az istentiszteleteken 10-15-en vagyunk, de a vasárnapi iskolába, amely anyanyelv-ápolás is, alig jön el néhány gyerek. Szerintem a szüleiken múlik minden. Elsősorban az, hogy igényeljük anyanyelvünket, hitünket, hiszen Maradékon ez tartotta meg a magyar nyelvet. Látja, milyen szép még mindig a parókia, a Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesületünk épülete. Csak az a kár, hogy mostanában alig van rendezvény, a táncosok sem gyakorolnak rendszeresen. Remélem, hogy azért mégis túljutunk ezen a megtorpanáson, és jövőre ismét meg tudjuk szervezni az anyanyelvi tábort, ami fellendítené a szülők érdekeltségét is. Addig is megpróbálunk mindent megtenni.

A gyülekezet felkérésére tartja a felolvasott istentiszteletet Urbán Angéla a templomban Maradékon

Nagyon váratlanul ért bennünket, amikor Fekete Annamária lelkész nő elhagyta a gyülekezetünket – kapcsolódott a beszélgetésbe Angéla édesanyja, Verona. – A vele kapcsolatos kérdéseket is tisztázni lehetett volna, elsősorban itt, a gyülekezetünkben. Amikor lelkész nélkül maradtunk, még rosszabb lett a helyzet, nagyon hiányoltuk, hogy nincs istentisztelet, nem tudunk méltón megemlékezni halottainkról. A gyülekezetünk képviselői Berta Géza és Ilona eljöttek hozzánk, és felkérték Angélát, hogy vállalja el a felolvasásokat a templomban. Korábban is olvasott fel a Bibliából, amikor Béres Károly lelkész, Gyenge Károly és Tilda lelkész házaspár, és amikor Fekete Annamária lelkész nő szolgált.

A biztatásra, szüleim támogatásával vállaltam el a nemes felkérést - mondja Angéla. Sokat segít, hogy kicsi koromtól kezdve keresztyén nevelésben részesültem, és szeretem is, amit csinállok. Készülök rendszeresen minden vasárnapra, Marton Károly esperes úr mellett, édesanyám és édesapám is segít az énekek, a dicsérek kiválasztásában, de nagyon sok kiegészítő könyvet, bibliamagyarzatot, imádsággyűjteményt kaptam. Visky János tanulmányait a szeretet tulajdonságairól már mind feldolgoztuk. Ezeket az istentiszteleteket nagyon szerettem. Minden nemzedéknek – idősnek, fiatalnak egyaránt – újra és újra megtanít valamit a hosszútűrő, a jóságos, a nem irigykedő, a nem kérkedő, a nem felfuvalkodó, a nem éktelenkedő, a nem haszonkereső, a nem haragra gerjedő szeretetről.

Még a könyvekben lapoz Angéla, édesanyja a keresztyén nevelés fontosságáról beszél, hogy a hitben tudjuk megbecsülni önmagunkat, nyelvünket, kultúránkat, és általa másokat.

Nem volt más lehetőségünk, így Angéla az általános és a középiskolát is szerb nyelven fejezte be. De mi itthon magyarul beszélünk, természetesen. Amíg Indián járt középiskolába Angéla, rendszeresen részt vett a hitoktatáson is, amelyet a pravoszláv lelkész tartott. Szülei úgy vélik egy az Isten és a szerb hitoktatáson sem tanul rosszat, az ismereteit, a kultúráját pedig bővíti. Egyik felelés alkalmával a tanár a Miatyánk imádság elmondását kérte tőle:

- Csak magyarul tudom, válaszoltam, mire azt mondta: mondjam el magyarul. El is kezdtem, de többen nevetgélni kezdtek az osztályban, közbeszóltak, mire a pap rendreutasította a diáktársaimat, és elmondhattam a Miatyánkot anyanyelvemen.

Két évvel ezelőtt, 2009-ben volt utoljára kon-

firmáció a 120 lelket számláló gyülekezetben Maradékon. Most is lenne 4-5 konfirmandus, ha a szülők biztatnák a gyerekeiket anyanyelvük és a hittan tanulására, jegyezte meg Verona asszony. Angéla édesapja, József, aki presbiter is, szintén úgy véli, minden másként alakulna, ha a gyülekezetben lenne állandó lelkipásztor. Ebben egyetértenek a többi presbiterek: Balog Irénke, Berta Zoltán, Prikel András, Ipacs Anica, Csepregi Pál és Detelin József gondnok.

A felolvasott istentiszteletek a megmaradást, a túlélést segítik a Maradéki gyülekezetben, csak úgy, mint az elhangzott zsoltárok, dicsérek. Advent első vasárnapja előtti istentiszteleten többek között a 386. dicséret harmadik versével biztatták egymást a gyülekezet megjelent tagjai.

“Fényes csillag, forrásvíz ez. Szíved erő tölti el. Hűn vezérlő jó szabály ez: Tedd meg, amit tenni kell! Testvér, bátran állj a sorba, Vár a helyed, foglald el! Nézz előre Krisztusodra, Istened, Hűn szeresd S tedd meg, amit tenni kell!”

Stanyó Tóth Gizella

Állandó lelkészre vár a Maradéki gyülekezet

- Házi Áhítat -

2012 január

Írta: Kiss Nándor

Jelmagyarázat: R-reggel E-este HK-Heidelbergi Káté É-ének

Január 1., vasárnap

„Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetiségkönyve.” Mt 1:1

Az év kezdete és az Újszövetség, Máté evangéliuma kezdete. Ha életünk delét éljük is, mégis minden év kezdete alkalmat nyújt a múlt átgondolására és életünk egy új szakaszának megkezdésére. Az Újszövetség Jézus nemzetségtáblázatával kezdődik és ez diktálja számunkra azt, hogy életünk új évére készülve ezzel a nemzetségtáblázattal foglalkozzunk. Fontos így kezdeni az Újszövetséget, mert ez a megfelelő megalapozása az újabb szövetségről való híradásnak az érvényben lévő ábrahámi szövetség idejében. Azoknak, akik az óvetet a törvények, szabályok rabságában, vagy a bűnök, szabadosságok megkötözöttségében, illetve az igaz istenismeret hiányának homályában éltek le, ez a kezdete az Újszövetségnek jó alap arra, hogy felébredjen bennük a vágy, hogy megtudják mint adja Isten az üdvözülés ajándékát ingyen kegyelemből az embernek Jézus Krisztus által.

Ima: Köszönjük neked Urunk, hogy felismerhetjük azt, hogy Jézus Krisztus által váltod meg az embert és hogy örömhírként közlöd is ezt velünk. Ámen.

R.: Mt 1:1-17; E.: 1 Móz 1; HK.: 29.; É.: 205.;

Január 2., hétfő

„József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét.” Mt 1:24

József szembesült azzal, hogy jegyese áldott állapotban van, úgy hogy ő „nem érintette”. Emberként gondolkodott és a látottak alapján – azt mondhatnánk Tamás apostol módjára – ítélte meg a történeteket. Nem próbálta meg, hogy a végére járjon a dolgoknak, hogy megtudjon többet Mária áldott állapotáról, de meghallgatva Máriát hitbelileg sem volt kész elfogadni a Messiás fogantatását. József hite csak azután ébredt fel, miután Isten szólt hozzá és közölte vele akaratát, és azt, hogy miként kívánja azt véghezvinni. József értesült Isten tervéről, és azt olvassuk, hogy kész volt engedelmessé válni és úgy szolgálatba állni, ahogy azt Isten akarta. A kegyelem elérkezésének jele ez, hiszen a törvény szerint nem ezt kellett volna tennie Józsefnek. József engedelmessége a kegyelem magasztalása – hála azért, hogy Isten szolgálataival egyeztetheti személyes vágyát: feleségül vehette Máriát, az ő szerelmét, jegyesét. Ezt jelenti a kegyelem általi szabadulás.

Ima: Kérünk, Urunk Istenünk, taníts engedelmességre, hogy akaratod szerint szolgálhassunk.

R.: Mt 1:18-25; E.: 1 Móz 2; HK.: 35.; É.: 209.;

Január 3., kedd

„Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük. Be mentek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.” Mt 2:10-11

A napkeleti bölcsek olyan emberek, akik, mint József,

felismerték Isten közeledését az emberekhez. Isten jövetele ezeket az embereket is kölcsön-közeledésre készítette. Mi is közeledünk, istentiszteleteinkben, szolgálatainkban, dicséreteinkben, imáinkban és életünkben Istenhez, akinek terve van velünk az üdvözülésünkre. Amint a csillagot meglátták a bölcsek megállni, elkezdtek örövendeni, mégpedig igen nagy volt az örömük. De amikor magát Jézust látták meg, már nem örvendeztek, hanem a kegyelemtől elnémulva imádták Jézust és a szívüket mérhetetlen boldogság töltötte el. Lehet hát a nagy örömet fokozni? Igen, méghozzá a Jézus Krisztussal való találkozás által, mert ebben rejlik az ember igazi boldogságának egyetlen forrása. Járuljunk hát az újévben e forráshoz, tudván, hogy nincs más forrás és hogy teljesen megelégit minket.

Ima: Hozzad fohászok Istenünk hálánkkal, hogy Szent Fiad elé járulhatunk, és imádkozhatjuk Őt Veled és a Szentlélekkel egyetemben, hogy a kegyelem forrásával megelégit és boldogítod az egész emberiséget. Ámen.

R.: Mt 2:1-12; E.: 1 Móz 3; HK.: 30.; É.: 204.;

Január 4., szerda

„Miután eltávoztak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.”” Mt 2:13

Hallottuk már a január 1-i igeversből, hogy miként engedelmeskedik József Istennek. Most annak vagyunk tanúi, hogy Isten nem hagyja el azokat, akik engedelmeskednek neki és továbbra is vezeti őket tanácsaival, útmutatásaival, itt pedig Józsefnek adott figyelmeztetéseivel. Hova, mikor, meddig, miért? Ezeket a kérdéseket csak az teszi fel, kinek életét az emberi gondolkodás és a közvélemény irányítja. A hívó ember nem élete Heródeseiről, Egyiptomairól kérdezősködik, hanem engedelmesen megfogadja Isten tanácsát, bízva ígéreteiben és jóakarátában. József és Mária katonaság és fegyver nélkül indultak menekülni. De mégsem egyedül, hanem Jézus Krisztussal. Életünk meneküléseiben és szorult helyzeteiben sem vagyunk egyedül. Velünk az Úr.

Ima: Köszönjük Urunk, Istenünk, hogy támogatsz minket és tanácsokkal, figyelmeztetésekkel látsz el. Velünk vagy minden szorultságunkban, bajunkban ígéreted szerint. Ámen.

R.: Mt 2:13-18; E.: 1 Móz 4; HK.: 31.; É.: 212.;

Január 5., csütörtök

„...és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izrael földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törektek.”” Mt 2:20

Ismét József engedelmességéről és Isten gondviseléséről látunk példát. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy hát azért ez a törődés, mert Jézusról van szó, míg csecsemő volt. De nem ugyanazon tévhitben gyökerezik e gondolat, mint a „jézuskázás” szokása, amikor is Jézus Krisztus, e világ Megváltóját „jézuská-

nak” nevezzük? Ha Jézus menekítéséről beszélünk, akkor bele eshetünk abba a tévedésbe, hogy Jézust gyengének mutassuk be, annak ellenére, hogy újszülöttként ünnepeljük Őt. Jézus menekítése helyett, ez az igeszakasz sokkal inkább arról szól, hogy az Isten iránti engedelmségünk nem csak egy egyszeri alkalommal kívántatik tőlünk, hanem ez a folytonos, napról-napra Isten mellett való elkötelezettségünket igényli. Mit várhatunk e világban? Azt hogy Isten tiszteletére törnek az emberek, de azt is, hogy Isten megtartja e világban azokat, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy ők Isten képmására teremtetek.

Ima: Atyánk, Istenünk, könyörülj rajtunk, bűnös embereken, igazítsd útjaink megtérésre. Ámen.

R.: Mt 2:19-23; E.: 1 Móz 5; HK.: 32.; É.: 219.;

Január 6., péntek

„Teremjetelek hát megtéréshez illő gyümölcsöt, és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: A mi atyánk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak.” Mt 3:8-9

Keresztelő János keresztel. Ugyanezt teszi a mi egyházunk is, és ugyanúgy szóba kerül a kereszteléseinken a szülők, keresztszülők és a hívek Isten iránti elkötelezettsége. A keresztelőkön szóban mi is megfogadjuk a keresztelendő kisedet, vagy felnőtt keresztyén hitben való nevelését. Itt éppen arról hallunk, hogy ez nem elég Isten színe előtt. Hisszük-e hogy a kereszteléseink is Isten színe előtt történnek? Ha igen, akkor felfogjuk, hogy Istenhez nem csak szóban, fogadalommal kell ragaszkodni, hanem ezt kell hogy kövesse egy újjászületett élet, a megtérés gyümölcsei. Erről beszél Keresztelő János a Jordán folyónál keresztelve, figyelmeztetve a képmutatókat, a könnyelműeket és mindazokat, akik azt hiszik, hogy Jézus követése kimerül a beszédben. A megváltás hite gyümölcsöt terem a megújult ember életében. Erről tudjuk meg, hogy ki veszi komolyan a keresztelést, az istentiszteletet.

Ima: Köszönjük Istenünk, hogy megújítod életünk, hogy teremhesünk bő gyümölcsöket a Te dicsőségedre és figyelmeztetsz, hogy ne csak szóban hirdessük kegyelmed. Ámen.

R.: Mt 3:1-12; E.: 1 Móz 6; HK.: 33.; É.: 213.;

Január 7., szombat

„És hang hallatszott a mennyből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”” Mt 3:17

A mennyből hallatszó hang Isten hangja. Ezt a hangot most mindazok hallhatják, akik keresztelésre összegyűltek a Jordán folyó vizénél. Voltak itt hívők, voltak hitetlenek, látványosságra éhesek, a vallási pártok képviselői, „ügynökei”, egyszóval érdeklődők. Az érdeklődők pedig mind Keresztelő János Istenről szóló igehirdetése felől érdeklődtek. Különböző oknál fogva. Ezeknek a különböző okból érdeklődő embereknek szól a menynei hang biztatásként és parancsként: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”. Ezek a szavak Jézus Krisztusra vonatkoznak. Akkoriban, mint ma is ezek a szavak világosan Jézusra mutatnak, mégis onnan eltávozva és a mai igehirdetésekről eltávozva az emberek nagy része, sajnos nem fogadja Isten eme biztatását, parancsát.

Ima: Istenünk, kérünk, adj engedelmes szívet nekünk, hogy kövessük a Szent Fiad, akiről kijelentést tettél, Jézus Krisztust. Ámen.

R.: Mt 3:13-17; E.: 1 Móz 7; HK.: 34.; É.: 223.;

Január 8., vasárnap

„Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van

írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!””

Mt 4:10

Mindazon dolgok, amelyek történnek életünkben és kísértenek arra, hogy megtagadjuk Istent, a sától származnak. Az ő egyetlen célja pedig az, hogy rabságba vesse az embert és kárhozatra jutassa, így csúfolkodva a Teremtővel. Ezzel szemben Isten leleplezi a sátán szándékait. Nekünk, embereknek oda kell figyelni ezekre a leleplezésekre, mert ez a mi világosságunk e világ sötétségében. E világ sötétségében pedig életútjainkon a sátán számtalan csapdát állított, számtalan árkot ásott és számtalan helyen próbál az üdvösség útjáról letéríteni. Isten elküldte közénk Fiát, Jézus Krisztust, aki bevilágítja minden ember életét, hogy lásson az ember és boldoguljon az üdvösségre.

Ima: Uram, taníts minket a sátán kísértéseiről, és erősíts a próbákban. Tarts meg az üdvösség útján. Ámen.

R.: Mt 4:1-11; E.: 1 Móz 8; HK.: 36.; É.: 226.;

Január 9., hétfő

„Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: „Térjetelek meg, mert elközéltett a mennyek országa.”” Mt 4:17

Megkísértése után Jézus elkezd tanítani az embereket. Minden tanítás, úgy annak a módja, ideje, tanterve, eszköze egy dolognak veti magát alá: a tanítás céljának. Ez a legfontosabb. Mi Jézus tanításának célja? Hogy az emberek a mennyek országába jussanak majdan egy közösségbe Istennel. Első ilyen tanítási alkalmán pont erről szól, ezt hirdeti. Elmondja az embereknek, hogy ez az időpont elközéltett. Az Istennel való közösség lehetséges, lehet Vele kibékülni, és ez a közösség nemsokára megvalósul. Az embereknek fel kell fogni, hogy mekkora kegyelemmel állnak szemben, amikor Jézus prédikációját hallgatják. Azért, mert Jézus eljövetele egyben a mennyek országának a közeledése is. Jézus eljövetele a biztosíték a mennyek országa eljövetelére is.

Ima: Kérlek, Istenem, adj megtérést a népek, emberek közé, add, hogy mind többen felismerjék országod közeledését. Ámen.

R.: Mt 4:12-25; E.: 1 Móz 9; HK.: 37.; É.: 227.;

Január 10., kedd

„Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt, és így tanította őket.” Mt 5:1-2

Az egész világ, az egész emberiség és a te egész életed szüntelenül Isten szeme előtt van. Isten szemlél, néz és meglát. Meglát embereket, azok dolgait, és meglátja a te nehézségeid, bánatod és örömeid is. Meglátja azt is, hogy mi számodra fontos, és mi kérdéses. Jézus meglátta a sokaságot a különféle életeikkel, gondjaikkal, örömeikkel és kérdéseikkel, amelyek foglalkoztatták őket. Meglátván ezt, felment a hegyre és tanította őket. Az Istenhez ragaszkodó, a hívek, vagy nevezzük csak keresztyéneknek őket, mindig észreveszik, mikor Istennek mondanivalója van. Van mikor nem várják ezt a pillanatot, hanem odafordulnak Istenhez és kérik a feleletet, tanácsot. És meg sem kell, hogy szólaljanak a hívek, Isten már rájuk tekintve tudja, hogy miről kell nekik beszélni: a boldogságról. Mert az ember azt kutatja, hogy mitől, mikor, hogyan és kivel lesz, lehet boldog. Jézus erről beszél, tanít a „Hegyi beszédben”: ki boldog igazán.

Ima: Uram, Istenem, taníts a boldogságra, és arra, hogy mi az igazi boldogság, és hogy a Te akaratod szerint éljek, hisz úgy leszek csak boldog. Ámen.

R.: Mt 5:1-12; E.: 1 Móz 10; HK.: 40.; É.: 228.;

Január 11., szerda

„Úgy ragyogjon a ti viláosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Mt 5:16

Ha Jézust követjük, akkor a belőle áradó, emberi értelmet a megváltás felől megvilágító fénye rólunk visszatükröződik a környezetre. Azt mondjuk: „látszik az életén, hogy keresztyén” vagy „látszik, hogy hisz Istenben”. Mintha az embernek a saját viláossága volna ez, pedig nem, hanem csak visszatükrözött fény. Hisz az Urunk mindig velünk van, így fényét is mindig mindenhol visszatükrözhetjük. Természetesen az emberek fognak majd miniket dicsérni megtért, megjavult életünkért, de mi tudjuk, hogy a dicséret ezért egyedül Istent illeti meg, éppen a visszatükröződés miatt. Ezért a szolgálatunkhoz és az istentiszteletünkhöz az is hozzátartozik, hogy az embereket szüntelenül emlékeztessük, hogy bármily jócselekedetért a mennyei Atyát kell dicsőíteni.

Ima: Könyörülj rajtunk, Istenünk és taníts bölcsen élni életünk, hogy mindig neked adjunk dicsőséget megújult életünkért. Amen.

R.: Mt 5:13-16; E.: 1 Móz 11; HK.: 43.; É.: 229.;

Január 12., csütörtök

„Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat.” Mt 5:23-24

Hogy Jézus igehirdetése miként alkalmazható az emberek életében az ebből a tanácsból is látszik. Ugyanakkor az is látszik, hogy Jézus nemcsak életre való tanácsot ad, hanem örök életre valót is, hiszen nem csak az ember és ember közötti viszony rendezésére hív fel, hanem egyben az ember és Isten közötti viszony rendezésére is. Világosan feltételhez köti viszont Jézus az Istennel való kibékülést. És ha az Istennel való kibékülést istentiszteletnek nevezzük, akkor az igazi istentisztelet ott kezdődik, hogy kibékülök az emberekkel és bocsánatot kérek, valamint megbocsátok az embertársaimnak. Nemhogy ez nélkül nem járulhatok Isten színe elé, hanem ez a megbékélés is része az istentiszteletnek. Továbbá Jézus rámutat, hogy nem a külsőség, az áldozás a fontos, hanem a békesség.

Ima: Mennyei Édesatyánk, ajándékozz meg békeséggel, és erősítsd meg bennünk a békére való törekvést. Amen.

R.: Mt 5:17-26; E.: 1 Móz 12; HK.: 45.; É.: 230.;

Január 13., péntek

„Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le, és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára.” Mt 5:30

Jézus nem csak az istentisztelet kérdésében és a megtérés követelésében kategorikus, hanem az Istennek kedves életvitel tárgyában is. Arról tanít, hogy mik a következményei egy felelőtlen életvitelnek, melyben szánkkal, cselekedetünkkel valljuk, bizonygatjuk Istenhez ragaszkodásunkat, de mégis vannak kedvelt bűneink, melyekről nem szívesen mondunk le. Ezeket a bűnöket továbbra is dédelgetjük életünkben, önmagunkat legtöbbször azzal álltatva, hogy nem is oly szörnyű bűnök ezek, vagy pedig úgy gondoljuk, hogy Istentől elrejtethők egyes vétkek? Mindenféleképp Jézus biztosít minket arról, hogy a bűnhöz ragaszkodó kárhozatra jut, tűnjön az bármily kicsi bűnnek is, a bűn az bűn. Mégis Jézus tanításának középpontjában nem a büntetés áll, hanem a kegyelem – elkerülhető a gyehenna.

Ima: Hálásak vagyunk neked, Istenünk, hogy figyelmeztetsz bűneinkre, melyek kárhozatra visznek minket. Amen.

R.: Mt 5:27-32; E.: 1 Móz 13; HK.: 49.; É.: 233.;

Január 14., szombat

„Én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is.” Mt 5:39

A kérdés az, hogy mikor szemben találjuk magunkat a gonosszal, akkor szembeszállunk vele, vagy csak szemben állunk vele Isten nevében. A gyűlöletet, az ellenségeskedést és elutasítást le lehet győzni azzal a szeretettel, békességgel és elfogadással, amelyet Istentől nyerünk és tanulunk. Erre akarja felhívni a figyelmünket Jézus. Ugyanakkor világosan tanácsolja azt is, hogy nem „kifizető” az erőszakra erőszakkal felelni, hanem sokkal inkább tegyünk bizonyosságot az Istenbe vetett hitünkről, Aki a békesség-szeretetet oltotta a szívünkbe. Amikor azt halljuk embertársainktól, hogy butaság odatartani arcunk másik oldalát is, akkor jusson eszünkbe Isten Igéje, miszerint „Isten bölcsessége az emberek szemében bolondság.”

Ima: Urunk, Istenünk, téged dicsérünk, és tőled kérjük, hogy taníts türelemre és adj erőt bizonyosságot tenni rólad. Amen.

R.: Mt 5:33-42; E.: 1 Móz 14; HK.: 21.; É.: 235.;

Január 15., vasárnap

„Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket.” Mt 5:44

A folytatásban pedig olvassuk: „hogy legyetek a mennyei Atyátoknak fiai” és „hogy legyetek tökéletesek”. A keresztyén ember egyik örökös kérdése, hogy mit tegyek az ellenségeimmel, hogyan viszonyuljak hozzájuk. Sajnos, ma már mindenféle hátsó szándék indok ellenségeskedésre, és a bizalomhiány hozzásegít, hogy nehezen békülnek az emberek. Mégis lehetséges a békülés, és Jézus e tanításával ezt a célt célozza meg: az emberek kibékítését. Ehhez valaki meg kell, hogy tegye az első lépést. És milyen legyen az első lépés? Ki tegye meg az első lépést? Aki ellenséges volt Istennel, de megtapasztalta a lehetetlen kibékülés lehetőségét, vagyis te magad keresztyén ember. Milyen legyen ez az első lépés? Az alkalom adja, de az alapja kihagyhatatlanul a szeretet és a megtérésükért mondott ima. Lehet szeretni az ellenséget, mert nem a bűnüket szeretjük, hanem a bűnöst, akinek Isten ugyanúgy felkínálja a kegyelmet, mint nekünk. Imádkozzunk azért, hogy ellenségeink ezt felismerjék.

Ima: Köszönöm Uram, hogy megerősítesz minket felebarátaink szeretésében és megtérésükért való imádságunkban. Amen.

R.: Mt 5:43-48; E.: 1 Móz 15; HK.: 22.; É.: 241.;

Január 16., hétfő

„Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.” Mt 6:7

Ha azt mondanánk csak, hogy Jézus imádkozni tanít, akkor azt tartanánk, hogy a külsőségekre helyezi a hangsúlyt. De igazából az imádság az Istennel tartott élő kapcsolatot jelzi, hálaadást, könyörgést az Élő Istenhez, aki válaszol is az imára. Viszont maga a tanítás már tartalmazza is azt az intést, miszerint nem az imádság külső formája a fontos, hanem a tartalma. A „szószaporítás” általában az önisméltásra és a haszontalan frázisok sorjázására vonatkozik. Így, hát világos, hogy imáink lényegretörőek kell, hogy legyenek, nem körülíróak, hisz tudja Isten az életünket, ismeri azt és nem kell neki elmagyarázni bajunkat, örömeinket, hanem megnevezni azokat. Gondoljuk el, hogy Jézus, vagyis Isten arról beszél nekünk, hogy tudja, hogy vannak, akik azt hiszik,

hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. Ezzel Jézus nem azt rosszallja, hogy bőbeszédű valaki, hanem hogy az a valaki erre büszke, és kiválóságának mutatja ezt mások előtt.

Ima: Köszönjük neked Urunk, Istenünk, a lehetőséget az imádkozásra a Szent Fiad, Jézus Krisztus által. Ámen.

R.: Mt 6:1-8; E.: 1 Móz 16; HK.: 119.; É.: 243.;

Január 17., kedd

„...és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;” Mt 6:12

Hogyan is bocsátunk meg mi az ellenünk vétkezőknek? Ha már megbocsátunk azt kétféle módon tesszük. Először, és sajnos legsűrűbben megbocsátunk „de nem feledünk”. Azért tettem idézőjelbe, mert sokszor szállóigeiként is használjuk, meggyőződve arról, hogy igazak vagyunk ezáltal és jogunk van erre. Hát megbocsátás ez? Minden bizonnyal nem. Azt kívánjuk, hogy Isten is eképpen bocsásson meg nekünk? Hogy Ő is azt mondja: „megbocsátok, de nem feledék”? Nem hiszem, hogy bárki, aki imádkozta a „Mi Atyánk” kezdetű imádságot ilyen megbocsátást kívánt volna Istentől. Ezért hát nekünk hogyan kell másoknak megbocsátani? Úgy, hogy megbocsátok embertársamnak és többé nem emlékezem meg arról, amit megbocsátok neki. Mert ezt kívánom magamnak Istentől. Képes vagyok erre? Igen, mert erre tanít Jézus Krisztus által. Csak úgy valósulhat meg kegyelme, hogy Jézus által vétkeinktől tisztává mos és nem emlékezik meg vétkeinkről többé.

Ima: Istenünk, köszönjük neked a kegyelmet és annak hirdetését Szent Fiad által. Ámen.

R.: Mt 6:9-15; E.: 1 Móz 17; HK.: 126.; É.: 244.;

Január 18., szerda

„Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.” Mt 6:21

A külső dolgokra figyel mindenki, hiszen azok a szemünk előtt vannak. De ne azok szerint ítéljük, és ne azok legyenek nekünk a fontos dolgok, a mércék. Az igazi értékünk az üdvösségünk. Legyünk készek mindent feladni, csakhogy a nekünk ajándékozott üdvösséget megtarthassuk. Jézus földrejövetele alkalmával erre próbálta ráébreszteni az emberiséget. Az emberiség pedig akkor és most is elszundított a világ múlandó értékei között heverve, ugyanakkor figyelmen kívül hagyva, hogy nem csak a dolgok felett múlik el az idő, hanem az ember kegyelmi ideje, élete is lejár. Még ma, amikor halljátok Isten Igéjét, térjete meg hozzá. Tévesen gondolja mindaz, aki azt hiszi, hogy az eltorzított arcú böjtölése, a világi kincse vagy a gonoszsága menti meg. Ne ezeket a dolgokat szeressük szívünk szerint. Ne szívleljük ezeket mentőöveknek. Szívünkben legyen ott a mennyek országa és Isten szeretete, mert ő úgy szeret, hogy azt akarja, hogy ott legyünk Vele egy napon.

Ima: Köszönjük Urunk, hogy lehetőséget adsz, hogy mi is életünkkel hirdethessük, hogy egyetlen értékünk a mennyek országa. Ámen.

R.: Mt 6:16-24; E.: 1 Móz 18; HK.: 128.; É.: 246.;

Január 19., csütörtök

„Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltünk magunkra?” Mt 6:31

Az ember aggodalmaskodása egyenesen Isten gondviselésének a megkérdőjelezése. Mert az aggó ember, azzal, hogy az igeversben említett kérdéseket teszi fel, megkérdőjelezi Isten hatalmát a holnapi napon, a jövőben, vagy pedig korlátok közé szorítja Istent, mintha a holnapot nem az Úr rendezné. De a másik

ok, hogy miért nem kell ily kérdéseket feltenni, az az, hogy Istenben megbízhatunk – Ő betartja ígéreteit, és mindenkit számon tart, ismer. Meghallgatja imáinkat, amelyekben szintén bizalommal fordulhatunk hozzá. Mi veszi rá tehát az embert az aggodalomra? A kísértő sátán, aki rávesz, hogy az Istent emberekhez hasonlítsuk, akikben valóban nem mindig bízhatunk meg. De hát ez is egyik cselszövése. Miért vennénk példát a csalfa, megbízhatatlan emberekről és sütnénk rá ezt a mintát Istenre? Ne aggódjatok tehát. Bízatok Istenben.

Ima: Kérünk Istenünk, adj erőt és állhatatosságot, hogy ne aggodalmaskodjunk és minden bizalmunkat Beléd vessük. Ámen.

R.: Mt 6:25-34; E.: 1 Móz 19; HK.: 2.; É.: 258.;

Január 20., péntek

„Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem? Vagy hogyan mondhatod akkor atyádfiának: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát! - mikor a magad szemében ott a gerenda. Képmutató, vedd ki előbb saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd atyádfia szeméből a szálkát.” Mt 7:3-5

Három összefüggő igevers három összefüggő üzenettel. Az első vers fő kérdése az, hogy szoktunk e önkritikát gyakorolni? A második igevers pedig az ítélethozatalra való alkalmasságunkról szól. A harmadik vers pedig a lehetőségekről: egy ki nem mondott lehetőségről, mely lehetetlensége miatt károkozó eredménnyel zárulhat csak, és a második lehetőséggel, mely mint egyetlen – megoldást és mindenkinek hasznos eredményt hozó – lehetőségként áll előttünk. Ez a másik lehetőség után, már semmi sem a régi, már minden új és benne van a másik ember megújulásának lehetősége is. A példa világos: csak akkor engedhetsz meg magadnak mások kritizálását, ha előtte önmagad is aláveted annak. És ha mi magunk, Istennek nem tetsző életet élünk, hogyan, mi alapján adunk helyes ítéletet mások hitéletéről? A harmadik verse a példának leleplező („képmutató”), de kegyelmet felmutató, mert Jézus nem utasítja el a képmutatót, hanem megoldást nyújt elé, a megújulás lehetőségét a gerenda kivételével, ami tulajdonképpen a bűnbánat.

Ima: Istenünk, indíts minket önvizsgálatra és bűnbánatra szüntelen, hogy felismerhessük kegyelmed és megbocsátásod. Ámen.

R.: Mt 7:1-6; E.: 1 Móz 20; HK.: 5.; É.: 259.;

Január 21., szombat

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.” Mt 7:13

Egyszerű tanítás ez, könnyen meg is érthető. Ráadásul nagyon is népszerű, nem egyszer bölcseknek tartott embertársaink kedvenc idézeteként emlegeti környezetük. Mégis, az emberek amikor alkalmuk nyílik alkalmazni ezt az úgynevezett „arany szabályt” nem e szerint járnak el, hanem az alkalom és környezet adta lehetőségeket veszik figyelembe és a fejleményeket mindig igyekeznek a saját hasznukra fordítani. Gyakran addig cselekednek jól, ahogy a másik embernek is megfelel, míg az nekik is jó és hasznos. De mihelyt jobb alkalom nyílik előttük, vagy mások hasznából kár származik számukra elhagyják e igevers intését. Ugyanakkor, ha velük történik valami, elvárják, hogy az emberek velük megkülönböztetett kegyességgel bánjanak. A világon sokkal több az olyan ember, aki azután kezdett jól bánni felebarátjaival, miután vele is jót tettek, és kevesebb azok száma, akik semmilyen viszonzást nem várva, számítás nélkül segítettek más embereken. De hálát adhatunk az Úrnak, hogy egyáltalán, ilyen

vagy olyan okból cselekszenek Istennek kedves dolgokat az emberek.

Ima: Urunk, indíts jó cselekedetekre és feltétel nélküli szeretetre embertársaink iránt. Ámen.

R.: Mt 7:7-14; E.: 1 Móz 21; HK.: 4.; É.: 341.;

Január 22., vasárnap

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” Mt 7:21

Már Keresztelő János keresztelés-végzésénél is jeleztem és íme itt ismét, már Jézus szájából halljuk: nem elég szájjal vallani az Úrhoz való ragaszkodásunkat, hanem életvitelünkkel is bizonyítani kell azt. Életvitelünk olyan mint egy gyümölcsfa, melyen termésként csüngnek életünk cselekedetei. Ha valaki ezekbe a gyümölcsként lógó cselekedetünkbe belekóstolt, vajon nem fanyarságot jelző eltorzult arccal távozik a gyümölcsöktől és ezzel várhatóan életünkéből is? De itt fontosabb üzenet is van. Meg kell vallani, sőt hirdetni kell, hogy mi az Atya akarat. De nemcsak szóban, hanem cselekedetben is. Az Atya akaratát kutatni kell, majd saját életünket ahhoz igazítani szóban és cselekedetben, hogy bemehessünk Isten kegyelméből a mennyek országába.

Ima: Imádkozunk Istenünk, hogy elhatározásra jussunk, miszerint ne csak szavakban valljuk a hozzád való hűségünket, hanem tettekben is erről tegyünk bizonyosságot. Ámen.

R.: Mt 7:15-23; E.: 1 Móz 22; HK.: 6.; É.: 342.;

Január 23., hétfő

„Amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket, a sokaság álmélkodott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.” Mt 7:28-29

Jézus befejezte a tanítását, és hagyta, hogy a sokaság – a hallgatóság reagáljon szabadon, vagyis döntsön afelől, hogy követi-e Őt. Ez a reagálás mindenkiben lejátszódott kivétel nélkül. Ezt kell nekünk is megérteni: halljuk az igehirdetést és valahogy mindenki reagál. Az elfogadás is reakció, felelet, de az elutasítás is felelet. Viszont azt is tudnunk kell, hogy a felelet, a döntés elodázása, elhalasztása is egy elutasítás. Viszont, amit az igeversekben olvasunk, az mind az elfogadó, mind az elutasító reagálásra érvényes: mindenki elálmélkodott. Ez azt jelenti, hogy mindenki megértette Jézus szavait, felfogta és elcsodálkozott – megdöbbent Jézus egyenes beszédén, amelyben nem kertelve a döntéseink, életünk következményeiről is beszélt. Nos, az amit még megértettek, az az volt, hogy Jézusnak hatalma is van és úgy beszél a kegyelemről, megbocsátásról és a kárhozatról. Hogy tanít az, akinek nincs hatalma? Úgy, hogy tanítása máról holnapra szétporlad.

Ima: Istenünk, adj erős hitet, hogy teljességgel rád bízunk egész életünk. Ámen.

R.: Mt 7:24-29; E.: 1 Móz 23; HK.: 8.; É.: 343.;

Január 24., kedd

„Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben.”” Mt 8:10

A kapernaumi százados római polgár volt. Magasabb rangban volt a társadalomban, mint egy zsidó, magasabb rangúnak volt tartva, mint Jézus. Tudjuk a samáriai asszony történetét. Nála fordított eset volt: idegen volt és asszony volt – alacsonyabb rendű, mint Jézus. Jézus eloszlatja a különbözőségek kérdését úgy, hogy meg sem említi a különbözőségeket. Csak egy dologra

irányítja figyelmünket, csak egy dolog fontos: a hit. A karácsonyi ünnepek előtt egy nagy virágüzletben jártam. Ott karácsony előtt mindenféle karácsony ünnepével kapcsolatos díszítést áruba bocsátanak. A figyelmemet egy betlehemes „készlet” ragadta meg. Meglepődve vettem észre, hogy az árjegyzék szerint Jézus szobrát kevesebbet árulják, mint egy birka vagy egy angyal szobrát. Hát ez a mai világ fordított értékrendje. (Nem mintha jónak látnám a Jézus-szobrok árúsítását). Mi emberi szemekkel, a külső dolgokat figyelve értékelünk és árazunk dolgokat, Jézus pedig arra tanít, hogy egymásra Isten gyermekeiként tekintünk.

Ima: Köszönjük Urunk megértésed gondjaink, panaszaink iránt, és hogy segítesz rajtunk. Ámen.

R.: Mt 8:1-13; E.: 1 Móz 24:1-27; HK.: 69.; É.: 344.;

Január 25., szerda

„Jézus így válaszolt: „A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészükük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.”” Mt 8:20

Jézus válaszol egy, a követése mellett elkötelezett ifjúnak. Ez a válasz jelzésszerű. Jézus jelzi azt, hogy a követésében azt kéri tőlünk, amit Ő adott értünk: az életünket szánjuk oda neki. Kész vagy feltétel nélkül szolgálatába állni az Úrnak. Isten melletti döntésszámtalan alkalommal meg fogják ostromolni. Felkészültél? Tudod kitől kell kérned erre a segítséget, kitaratást? Továbbá az igeversben Jézus be is mutatkozik. Mintha azt kérdeznék: „Tudod kinek a követésére vállalkozol?” Nos, kinek a követésére? Azt mondja, hogy az igazság evangéliuma miatt e világban nemhogy az emberekéhez, de még a mezei állatokéhoz sem hasonlíthatja helyzetét és elfogadottságát. Beszéltünk minap a hatalommal szóló Jézus tanítására adott feleletről, reagálásról. Íme, mit mond Jézus erről a reagálásról. De, hálát adunk Istennek a megtért bűnösökért és hogy nekünk is kegyelmez.

Ima: Hálásak vagyunk Istenünk Szent Fiadért, Jézus Krisztusért, aki Jó Pásztorként viseli gondunkat és életét adta értünk. Ámen.

R.: Mt 8:14-22; E.: 1 Móz 24:28-49; HK.: 67.; É.: 348.;

Január 26., csütörtök

„De ő így szólt hozzájuk: „Mit féltek, ti kicsinyhitűek?” Majd felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett.” Mt 8:26

A tanítványok, habár Jézussal vannak, vagy találób ez mondani: habár tudják, hogy Jézus velük van, félnek. Ez három dolgot jelent: aggodalmat, lelki vakságot és felkészületlenséget. Az aggodalom azt jelzi, hogy valakinek megrendült a bizalma Istenben és gondviselésében. A lelki vakság pedig azt jelenti, hogy valaki, annak ellenére, hogy keresztyénnek –Jézus követőjének vallja magát, még mindig többre értékeli a világ múlandó értékeit és fél azok elvesztésétől. A szíve nem a mennyek országában van. A felkészületlenség alatt azt értem, hogy az, aki istenfélőnek tartja magát talán mégsem féli eléggé Isten és nem hisz Isten mindenhatóságában, a feltámadásban és az örök életben. Így nem is készülhet fel arra, hogy nyugalommal várja be halála esetleges óráját. Jézus ezt az aggodalmat, lelki vakságot és felkészületlenséget egyszóval kicsinyhitűségnek nevezi. A hit szívbéli bizalom. Ha kevés, kicsi ez a bizalom, akkor megrökönyödve áll Jázus árnyékában, mikor Ő lenyugtatja a tengert és a szelet.

Ima: Áldott legyen a te neved Istenünk, hogy meghallgatod imáinkat és vigyázol reánk erősítve hitünket. Ámen.

R.: Mt 8:23-34; E.: 1 Móz 24:50-67; HK.: 75.; É.: 355.;

Január 27., péntek

„Hogy pedig megtudjátok, hogy van hatalma az Emberfiának megbocsátani a bűnöket a földön: Kelj fel - így szólt ekkor a bénához -, vedd az ágyadat, és menj haza!” Mt 9:6

Ma is gyakran találkozunk azzal a jelenséggel, hogy az emberek nem elégszenek meg az igehirdetéssel, az evangéliummal. Nem elég hogy hallják a bűnbocsánat szavait, vagy hogy részt vesznek az úrvacsorai közösségben. Ehelyett az emberek többre, vagy mondjam inkább másra vágnak – csodára. És mivel Istennek tetszett, hogy ma gondviselése és az igehirdetés által mutatkozzék be az embereknek nem pedig csodák által, az ezzel elégedetlen és be nem telő emberek olyanokhoz, más emberekhez fordulnak, akik csodákkal szolgálják ki őket. Jézus is ezt szemlélteti, mikor szemére veti a gyógyítás körül szemlélődő kételkedőknek, hogy a bűnbocsánat szavaiban nem hittek, de a csodatételben igen. Hasonló ez Tamás apostol hitéhez, aki szemével akarta látni a feltámadt Krisztust és nem hitt az evangéliumban. Mindkét esetben viszont Jézus az ilyen kicsinyhitűeken is könyörületes és eleget tesz nekik, ugyanakkor mindkét esetben a hit egyedüli fontosságára irányítja az ember figyelmét.

Ima: Köszönjük Istenünk, hogy elküldted Fiad, a Krisztusodat – Felkent Megváltónkat miérettünk, hogy közel lehessünk Hozzád. Ámen.

R.: Mt 9:1-8; E.: 1 Móz 25; HK.: 77.; É.: 357.;

Január 28., szombat

„Ő pedig, amikor ezt meghallotta, így szólt: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.” Mt 9:12

Máté vámszedő megtéréséhez és elhívásához kapcsolódik ez a megjegyzése Jézusnak a farizeusok számlájára. Első hallásra, olvasatra Jézus jövetelének, születésének célját és célcsoportját véljük felfedezni e megjegyzésben. Viszont helytelen lenne ezt így értelmezni, hisz akkor támogatnánk azt a tévtanítást, miszerint e világon él vagy élnek tökéletes emberek. Vagy a példa szavaival élve azt állítanánk, hogy e világon élnek teljesen egészséges emberek. Márpedig világos előttünk, hogy ez az állítás nem állhat fent. Ugyanígy nem áll fent az sem, hogy élnek büntelen emberek köztünk. Hisz maga Isten is ezt jelentette ki az Ószövetségben: „nincsen egy igaz sem”. Sokkal inkább arról van itt szó, hogy Jézus (az orvos) mindenkire jött, de a kegyelem (gyógyítás) azoknak szól, akik el is fogadják, fel is ismerik bűnös (beteg) voltukat. Így egy veszélyre is felhívja Jézus a figyelmünket: aki tökéletesnek és büntelennek tartja magát, az saját magát zárja ki Isten kegyelméből.

Ima: Urunk erősíts meg állhatatosságunkba, hogy szüntelenül Szent Fiad követhessük. Ámen.

R.: Mt 9:9-17; E.: 1 Móz 26; HK.: 80.; É.: 358.;

Január 29., vasárnap

„És íme, egy tizenkét éve vérfolyásos asszony hátulról hozzáférközve megérintette ruhája szegélyét.” Mt 9:20

Jézust annyi ember követte és követi különböző elhatározásokkal és okkal, és kevés volt oly helyzetben, hogy nem volt szabad közelébe menjen. Ez a beteg asszony éppen ilyen helyzetben volt. Azóta is vannak ilyen emberek közöttünk, körülöttünk, akiket egyes keresztyének méltatlanoknak bélyegeznek meg arra, hogy Jézus követőikhez csatlakozzanak. Mert ma már nem jár közöttünk Jézus test és vér szerint, de az őt követők közössége, az egyház, a keresztyének gyülekezetei itt vannak. A mi feladatunk, hogy odafigyeljünk a Jézushoz vágyó, tömegben megbújó, szégyenkező, másoktól erre méltatlannak bélyegzett emberekre.

Vezessük őket Jézushoz, beszéljünk nekik a mindenkire kiáradó kegyelemről. És igyekezzünk megszüntetni az előítéleteket és az oly társadalmi törvényeket, melyek a tanítványi közösségek gyarapodását gátolják.

Ima: Köszönjük Urunk, Istenünk, hogy mindig járulhatunk kegyelem forrásához, és meghallgatsz minket. Ámen.

R.: Mt 9:18-26; E.: 1 Móz 27:1-33; HK.: 84.; É.: 362.;

Január 30., hétfő

„Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget.” Mt 9:35

Ez az igevers egy összegzés arról, hogy miből állt Jézus tanítása. Az első, amit észrevehetünk, az az akadálymentesítés. Számára nem volt akadály térben. Eljutott minden településre válogatás nélkül és bement mindenkire, szóbaállt mindenkivel válogatás nélkül. Tanított a mennyek országába vezető út akadálymentesítéséről, arról, hogy Isten ezt lehetővé tette és hogy ezt éppen Ő, Jézus viszi véghez. A következő akadálymentesítés az, hogy az üdvözülés előtt nem akadály sem a betegség sem az erőtlenség. Feltámadásával bebizonyította nekünk, hogy a halál sem az. Az üdvönyt nem veszélyezteti a betegségünk vagy halálunk. A másik észreendő dolog az együttérzés. Az az együttérzés melylyel betért a betegek, szegények és bűnösök otthonaiba, és amelylyel szóbaállt az idegenekkel és a számkivetettekkel. Együttérez az egész emberiséggel, amely boldogságra vágyik, és eltávolodott Istentől. A nép között él Jézus. És tanít, gyógyít és prédikál. Egy szó az összegzés összegzése: az evangéliumot hirdeti. Vagyis Jézus eljött, megszületett az emberek közzé, hogy nekik evangéliumot – örömhírt hirdessen.

Ima: Köszönjük Urunk, hogy korholás helyett szeretettel tanítasz minket, gyarló tanítványaidat. Ámen.

R.: Mt 9:27-38; E.: 1 Móz 27:34-46; HK.: 86.; É.: 363.;

Január 31., kedd

„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.” Mt 10:8/b.

Jézus kiküldi a tizenkét tanítványt és többek között az evangélium hirdetésére vonatkozóan ezt a parancsot bízta rájuk. A mai keresztyén egyházak Jézus Krisztus tanítványi közössége és legfőbb szolgálata az evangélium hirdetése. Ugyanaz az Úr, ugyanaz a szolgálat. Mégis, nagyon sokan az Úr szolgálát és a keresztyén egyházakat, gyülekezeteket pénzhűséggel, ingyenéléssel vádolják. Gyakran ez csak kifogás hitetlenségük leplezésére és az istentisztelettől való távolmaradása. De a másik oldalon is fennáll a felelősség. Vajon Krisztus mai tanítványai ingyen adják azt, amit ingyen kaptak? Mindannyian tanúi vagyunk egyházi kereskedéseknek, árjegyzékeknek, egyházi szolgálók luxuséletének. Ez jőzanságra és vigyázásra int: a kísértő épp az egyházat kezdi ki, mert azzal tehet a legnagyobb kárt. Imádkozzunk ha azt látjuk, hogy valaki nem ingyen adja azt, amit ingyen kapott. Ugyanakkor harmadsorban a hívek kapcsolódjanak be aktívabban a gyülekezetek életébe, hogy mielőtt elhamarkodott véleményt alkotnának valós rálátásuk legyen az egyházfenntartás igazolt költségeire.

Ima: Istenünk, hálásak vagyunk az ingyen kapott kegyelemért. Ruházz fel bölcsességgel, amikor az egyházfenntartási költségekről gondolkodunk. Távolítsd el belőlünk a pénzszeretetet. Ámen.

R.: Mt 10:1-15; E.: 1 Móz 28; HK.: 88.; É.: 366.;

KÁLVIN JÁNOS: A PRESBITEREKRŐL

„Mivel pedig a szent gyülekezetben mindennek kellő renddel és szépen kell történnie, nincs semmi olyan dolog sem, amiben erre jobban kellene ügyelni, mint az egyházi kormányzat elrendezésében, mert semmiben sem fenyeget oly nagy veszély, mint ebben, ha valami rendetlenül történik. Tehát, nyughatalatlan és zavargó természetű emberek ne tolakodjanak be vakmerően a tanításba és a kormányzásba.” Az institúció imént idézett néhány sorából egyértelműen kitetszik számunkra is, milyen hallatlanul fontos dolognak tartotta Kálvin az egyházkormányzás ügyét.

Joggal feltételezhetjük, hogy már gyermekkorában is hallhatta a jogászként, illetve jószágkormányzóként a Római Egyház egyik püspökségének szolgálatában álló édesapjától a túlságosan centralizált, egyetlen személyre összpontosított egyházirányítás rendszerének – plébános → püspök → pápa – erős, esetenként szenvedélyes kritikáját. Talán már ekkor megérlelődhetett benne a gondolat, hogy ez így nem helyes, ezért hosszú távon nem tartható fenn. Vélhetően az ebben a rendszerben a „világi” elemet jelentő, illetve képviselő édesapa éles egyházkritikája indíthatta el később a nagy genfi reformátorban azt a gondolatot, hogy ezen az irányítási rendszeren elsősorban a világi elem erőteljesebb bevonásával érdemes és kell a jövőben változtatni.

Kálvin életútjának, családi indíttatásának valamilyes ismeretében remélem, hogy az imént felvázolt elgondolásom megalapozottnak tekinthető, hiszen köztudott, hogy a gyermeki élmények bizony felnőtt korban is gyakran „visszaköszönnek”, és befolyásolják, netán meghatározzák az immár felnőtté vált ember gondolkodásmódját. Kálvin életrajzának ismeretében az is nyilvánvaló, milyen nagyra becsülte édesapját, mennyire mértékadónak tekintette édesapja véleményét, felfogását. Jól érzékelteti e megállapítás helyességét az életrajzi tény, hogy bizony csak az őt feltétlenül jogásznak szánó édesapjának halála után, immár egy jogász végzettség birtokában kezdett – modern kifejezéssel élve: főhivatásban a teológia tudományával mélyebben foglalkozni, amely aztán egész életét meghatározza, és az általa egyáltalán nem áhított világhír is meghozta számára. Ezen a helyen feltétlenül meg kell jegyezni, hogy semmi sem ált Kálvintól távolabb, mint a világhír utáni vágyakozás, az ő mércéje szerint ugyanis *Soli Deo Gloria* = Egyedül Istené a Dicsőség.

Az egyházkormányzás legfelsőbb fórumának természetesen az Egyház Mennyei Gazdáját, az Urístenet tekintette:

„Istennek magának kell egyházát igazgatni és kormányozni, neki magának kell abban elől járni és kitűnni, s a hatalmat egyedül az ő igéje által kell gyakorolni és kezelni. Mindazonáltal, mivel nem lakozik közöttünk látható jelenléttel, hogy akaratát saját szájával jelentené ki előttünk, ebben – amint mondtunk – az emberek szolgálatát mintegy helyettes munkásságot veszi igénybe, nem ugyan úgy, hogy azokra ruhazza át saját jogát és méltóságát, hanem

csak úgy, azok szája által végezze Ő maga a maga munkáját, olyanformán, mint ahogy a mesterember munkájának elvégzésére szerszámot használ.”

Komoly figyelmeztetést, megszívleendő intelmet fogalmazott meg Kálvin minden egyháztag, mindannyiunk számára, akiknek valamilyen szinten közünk van – lelkésztől püspökig, presbitertől főgondnokig – az egyházkormányzáshoz. Egy pillanata sem feledhetjük, hogy nem „jogot és méltóságot”, hanem csak és kizárólag feladatot kaptunk a bennünket az adott tisztségbe emelő Urístenről, amikor megválasztottak bennünket, illetve elvállaltuk ebbéli megbízatásunkat. Súlyos hiba lenne, ha nem Mennyei Gazdánk megbízásából, hanem – helyzetünket teljesen félreértelmezve – Ő helyette kívánnánk cselekedni. Ugyanakkor azt sem szabad elfelejtenünk, hogy jelenlegi, félre nem értelmezett „eszköz – helyzetünket” is egyfajta kitüntetésnek kell felfognunk, illetve tekintenünk, hiszen az Urísten arra méltatott bennünket, gyarló és esendő teremtményeit, hogy eszközei, munkatársai lehetünk az Ő csodálatos üdvtervének megvalósításában.

Megtisztelő feladatunk természetesen igen komoly felelősséget is ró ránk, ugyanis csak akkor felelhetünk meg Istenünk irántunk támasztott elvárásainak, amennyiben az Ő segedelmét kérve és remélve valóban a „hűség sáfar” módjára járunk el feladatainkban, tehát mindazokat lelkiismeretesen, legjobb tudásunk szerint végezzük el, amelyekkel az Urísten megbízott bennünket. Kálvin ebben a tekintetben is a tőle megszokott szigorral és alapossággal fogalmazott: „Az egyháznak szétszórására, vagy inkább romlására és veszedelmére törekszik tehát mindenki, aki ezt az általunk vitatott rendet és a kormányzásnak ezt a nemét vagy megsemmisíteni igyekszik, vagy azt, mint kevésbé szükséges dolgot, lekicsinyli.”

Tehát rendnek kell lennie a mi Urunk Jézus Krisztus testében, az Anyaszentegyházban, azonban ez a rend csak Istentől eredhet, az ő számunkra is elérhető kijelentésén, a Szentírás alapján alapulhat. Hamis és megváltoztatandó mindaz, ami ennek a követelménynek nem felel meg. A Biblia igényei szerinti rendet és egyházfegyelmet kívánt megvalósítani Kálvin a reformációhoz nem sokkal korábban csatlakozott kis városállamban, Genfben, bizony nem kis küzdelmek árán. Ennek következtében egy időre távozni is kényszerült az új hazájául választott városállamból. Elűzetése után három évvel azonban visszahívta a genfi magisztrátus. Második genfi tartózkodásának már a legelején elengedhetetlenül szükségesnek látta egy rendtartás összeállítását, amely gyülekezetének és a város vezetésének egyaránt jóvá kellett hagynia.

Az *Egyházfegyelmi Rendtartást* már 1541. november 20-án elfogadta a Magisztrátus, és Genf polgársága is egyetértett vele. Ebben az alapdokumentumban négy tisztséget nevezett meg Kálvin, mint amelyet az Urísten szerzett az Egyháznak. A tanulmány elején kifejtett meggyőződése alapján Kálvin szigo-

rián ragaszkodott ahhoz, hogy lelkészek és világi hívek közösen töltsék be ezeket a tisztségeket. Teljes joggal gondolta ezt, hiszen közösen alkotjuk az Anyaszentegyházat: lelkészek és világiak. A lelkészek alapvető feladata legyen Isten Igéjének hirdetése, a sákramentumok kiszolgáltatása, és a lelki gondozás gyakorlása. A *tanítók* végezzék a *tanítást*, a *gyülekezet vénei* felügyeljenek az *egyházfegyelemre*, illetve gondoskodjanak arról, a *diakónusok* gondozzák az *egyházközség vagyont*, illetve gondoskodjanak annak *szükségleteiről*.

A lelkészek és a tanítók (doktorok) együttesen alkották a kálvini Egyházfegyelmi Rendtartás értelmében a *Kongregációt*. Ez a testület tárgyalta illetve vitatta meg az istentiszteleti renddel, az egyes tisztségekkel, kapcsolatos kérdéseket, valamint ugyanezen testület választotta meg a lelkészeket. A lelkipásztorok és a gyülekezet laikus vénei a *Konzisztóriumban* ügyeltek az egyházfegyelemre, ítélték a hitélettel kapcsolatban felmerülő nézetkülönbségekben, valamint bírászkodnak a hívek hétköznapi életvitelével kapcsolatos vétségekben. A Konzisztórium egyszerre töltötte be a felügyeleti hatóság és a bíróság szerepét, évenként felülvizsgálta a családok életkörülményeit, joga volt a kioktatásra, figyelmeztetésre, illetve megrovásra, valamint a különösen megátalkodott vétkesek kiközösítésére. Egy ilyen aktust természetesen nem szabad a XXI. századi ember szemszögéből néznünk, illetve megítélnünk, ugyanis az akkor igen súlyos büntetésnek számított az adott kor emberének megítélésében.

A XXI. század embere számára minden bizonnyal az is meglepő lehet, mi minden tartozott az egyházközséget irányító testület, a *Konzisztórium*, mai szóval: *presbitérium* hatáskörébe. Ez a testület párhuzamosan gyakorolta a felügyelet és a bírászkodás jogát. Egyrészt meghatódottsággal vehetjük tudomásul, hogy a gyülekezet tagjainak életkörülményei – ahogy ma mondanánk: szociális helyzete – iránt is érdeklődött, sőt szükség esetén gyakorlati – többnyire pénzügyi – segítségnyújtásról is gondoskodott, de ugyanakkor szigorúan ellenőrizhette a hívek magánéleti szféráját is, amit a mai kor embere bizony nehezen, esetleg egyáltalán nem viselne el. Ismételten hangsúlyoznom kell, hogy természetesen nem szabad megfélemlenünk arról a tényről, hogy a XVI. század embere alapvetően másként gondolkodott Istenről, a társadalomról, a világról, saját magáról, mint a mai kor embere. Őket még tudta fegyelmezni az Egyház. Például az úrvacsorától való – hosszabb-rövidebb időre szóló – eltiltás abban a korban bizony még hatékony nevelő eszköznek számított. Napjainkban sajnos alapvetően más a helyzet ebben a tekintetben is. Attól tartok ezzel az eltiltással ma nem lenne szerencsés bárkivel szemben is élnie egy gyülekezetnek. Legyen szabad megjegyezni, hogy az alapvetően valós tendenciával szemben ható esetekről is hallottam – igaz, mai határainkon túl élő református gyülekezet lelkésztől, ahol azért még ez a fegyelmezési eszköz a XXI. század viszonyai között is alkalmazható.

Miként Kálvin fentebb idézett összeállításából egyértelműen láthatjuk, abban már – egyelőre még kimondatlanul, az elnevezés használata nélkül, de legalább már

csírájában – érvényesült a reformáció két legfőbb irányzatában napjainkra olyan fontossá váló *paritás* elve. A négy legfontosabb vezetői tisztségből az első kettőt – *lelkészek és doktorok* (tanítók) – természetesen csak a teológiai végzettséggel rendelkezők tölthették be, de a másik két tisztségre – a *gyülekezet vénei*, *diakónusok* – már nem lelkészi egyháztagok is választhatók voltak. Joggal feltételezhetjük, hogy ez utóbbi két tisztség – és persze a velük járó feladatkörök – összeolvadásából született meg a későbbi évtizedek folyamán protestáns egyházi gyakorlatunkban a *presbiter* tisztsége. E tisztség hatáskörébe került és ma is ott található az *egyházfegyelem* biztosítása, az egyházközség *anyagi ügyeinek* kezelése, amit általában napjainkban is a presbiteri tisztséggel járó talán legfontosabb feladatkörnek tartanak, bár megítélésem szerint a presbiter feladatköre gyülekezetének egész életére, teljes tevékenységére kiterjed.

Kálvin is hivatkozott rá fő művében, az *Institúcióban*, hogy Pál apostol és küzdőtársa, Barnabás Antiókiában és annak környékén presbitereket – véneket – állítottak a gyülekezetek élére: „*Miután pedig választottak nekik gyülekezetként véneket, imádkozván böjtölésekkel egybe ajánlák őket az Úrnak, kibem hittek vala.*” A Szentírás fentebb idézett szövegében még nem szerepel a *'presbiter'* elnevezés, helyette az eredetileg életkort jelölő, ebben az összefüggésben azonban egyértelműen a tapasztaltságra, bölcsességre utaló *'vén'* megnevezést találjuk. Az *Institúció* tanúsága szerint maga Kálvin is a *'vén'* megnevezésből eredezteti a *'presbiter'* nevet.

Szintén Pál apostol inti távol lévő munkatársát, Tituszt, hogy Krétán presbitereket állítson az ott alapított keresztyén gyülekezetekben: „*Avégett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam.*” Miként látható is, ezen az igehelyen már a *'presbiter'* megnevezést találjuk, tehát ez a név már az Újszövetségben is előfordul – ráadásul nagyjából a mai jelentésében. Pál apostolnak eme rendelkezése kapcsán Kálvin is kiemelte a presbiteri intézmény fontosságát, jelentőségét az Anyaszentegyház kormányzásában – megjegyzem, hogy nem csupán a közösségben tartandó fegyelemre és az anyagi feltételek biztosítására utal a Szentírás sem.

Kálvin szerint is szinte lírai szépségű Pál apostolnak az a búcsúbeszéde, amelyben elköszön az efézusi gyülekezet véneitől – „*...magához hivatá a gyülekezet véneit.*” Az apostol elsősorban a szolgálatra elhívottak önzetlenségére apellál, elvárja tőlük, hogy egyéni érdekeiket mindig és következetesen rendeljék alá az Egyház érdekeinek, soha ne a maguk hasznát keressék, hanem arra törekedjenek, hogy közösségüknek legyenek hasznára. Valóban lírai szépséggel és dicséretes tömörséggel foglalja össze az őrállók feladatát: „*Viseljete gondot azért magatokra és az egész nyájra, amelyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, amelyet tulajdon vérevel szerzett.*” Még ha nyilvánvalóvá válnék is, hogy valamelyik *'vigyázó'* máshova állítása nagyobb haszonnal járna is, akkor is „*...meg kell várni az egyház nyilvános határozatát.*”

A gyülekezet szegényeinek gondozását Pál apostol nyomán Kálvin is egyértelműen a diakónusok feladatává tette. A római levél értelmében Kálvin is kiemelte egyrészt az „*alamizsna-osztogató*” tevékenységet, amelyet szelídségben és könyörülő vidámságban kellett művelnie a – férfi! – diakónusnak. A másik diakóniai tevékenységet a betegek ápolása jelentette. Ismét Pál apostolra hivatkozva ezt a munkát az erre alkalmas özvegyasszonyok feladatává tette. Kálvin ugyanis ebben látta a nők az egyházirányításba történő bekapcsolásának egyetlen lehetőségét. „*Az asszonyok ugyanis semmiféle más nyilvános hivatalt nem viselhetnek, mint csak azt, hogy a szegények gondozására adták magukat.*” Napjainkra ebben a tekintetben is sokat változott a helyzet protestáns egyházainkban, ahol a női lelkészek mellett a női esperesek is megjelentek – sőt Németországban már női püspökről is hallottam.

A presbiteri feladatörnek – a hagyományos fel fogástól eltérően – jelentős kibővítésével találkozunk Pál apostolnak Timóteushoz írt 1. levelében: „*A jól forgoló dő presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképen akik a beszédben és tanításban fáradoznak.*” Egyértelmű, hogy e páli levél értelmében a presbiterek feladat körébe a nyilvános, tehát a gyülekezett előtti megszólalás és a tanítás is beletartozott. A kálvini „feladatmegosztás” értelmében viszont ehhez viszonyítva szűkült a presbiterek feladat köre, hiszen ezek az itt kiemelt feladatok kifejezetten lelkészi és tanítói (doktori) tevékenységet jelentettek. Ez is mutatja, hogy az egyes fogalmak jelentéstartalma az idők során jelentős változáson ment át. A presbiteri tiszt ség megbecsülésére vall az a tény is, hogy Pál apostol erkölcsi, sőt törvényes védelemben részesítette ezen tiszt ségek viselőit: „*Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra.*” Némi túlzással úgy is fogalmazhatnánk, hogy egy presbiter megvádolásához legalább kettő, de inkább három tanú vallomásra van szükség. Ezt a kijelentést egyértelműen a presbiteri tiszt ség megbecsüléségeként értelmezhetjük.

Természetesen a nagy genfi reformátor is hasonlóan vélekedett az egyházvezetői tiszt ségek betöltőiről: „*Hogy tehát valaki az egyház igazi szolgájának tartassék, arra szabályszerűen elhívottnak megfelelően, vagyis a reá bízott kötelességet magára vállalja és elvégezze.*” Fontosnak tartotta Kálvin, hogy minden egyházi tiszt ségviselő nek a szívére helyezze: Isten iránti mélységes alázattal és az Anyaszentegyház iránti teljes odaadással kell végeznie önként vállalt feladatát, amelyre az Úristen elhívta:

„*...hogy nem nagyravágyásból, nem kapzsiságból és nem más valami kívánságból, hanem Isten iránt való igaz félelemből és az egyház felépítésére való igyekezetből fogadjuk el a felajánlott tisztet. Ez pedig, amint mondot tam, mindannyiunkra szükséges, ha azt akarjuk, hogy szolgál atunk Isten helyeslésével találkozzék.*”

A fentebb részletezett szigorú követelményeknek természetesen nem mindenki képes megfelelni. Ennek megfelelően csak nagyon alapos körültekintéssel történ het meg a tiszt ségviselő k kiválasztása. Kálvin a tőle megszokott – mondhatnám: elvárt – szigorúsággal fogalmazta meg a püspöki alkalmasság követelményeit:

„*... akik a tudományukban józanok, tiszta életűek és semmiféle olyan hibába nem leledzenek, ami őket tekintélyüktől megfosztaná, és tiszt ségüknek is gyalázatára lenne.*” Valóban rigorózus feltételek, de aki ezeknek megfelel, attól elvárható, hogy tiszt séggel, az Anyaszentegyház javára végzi egyházkormányzói tevékenységét.

A diakónusok és a vének – presbiterek – kiválasztásában ugyanezt a magas mércét állította fel a derék genfi reformátor: „*Épp így kell gondolkozni a diakónusokról és a vénekről is.*” Fontosnak tartotta Kálvin a tiszt ségviselő k kiválasztásának körülményeit is. Lényeges volt számára, hogy a kiválasztásban az Úristen szándéka is érvényesüljön. Ezúttal is Pál apostolra hivatkozott, aki „*...tagadja azt, hogy ő emberektől vagy ember által lett volna apostollá, hanem Krisztus által és az Atya Isten által.*” Kálvin megjegyzi, hogy ez a Szent Lélek által látványosan végbevitt kiválasztás csak az apostolnak szólt, az Egyház későbbi tiszt ségviselő i természetesen nem tarthatnak igényt az Úristen akaratának ilyen mértékű és formájú közvetlen megnyilatkozására. A mi jelen szempontunkból azonban most az a lényeges, milyen módon, milyen formai körülmények között ment végbe a presbiterek – vének – megválasztása. A külsőségekben természetesen inkább csak az emberi elem érvényesült. Az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv fentebb már idézett részére (14,23) hivatkozva írta le Kálvin, hogy „*... Pál és Barnabás a gyülekezetekben presbitereket választottak, s ennek egyúttal módját is megjelöli, midő n azt mondja, hogy ez szavazat által történt: kézfelemelés által való szavazattal választottak – úgymond – presbitereket gyülekezetenként.*” Ez a mozzanat, a szavazási metódus lényegében azóta sem változott, ennél jobb módszert most sem ismerünk. Általában abban a remény ségünkben alkalmazzuk, hogy törekvésünk találkozik, sőt összhangban van Mennyei Gazdánk szándékával. Kétségtelenül az is fontos, hogy a vezetettek – adott esetben egy egyházközség, egyházmegye, egyházkerület – is egyetért sen a választással, ellenkező esetben gondok adódhatnak a vezetők és vezetettek kapcsolatában.

Az egyház minden szolgálattevője esetében fontosnak tartotta Kálvin a felavatás szertartását. A felavatás, avagy beiktatás ünnepélyes voltát Kálvin minden esetben rendkívül fontosnak tartotta. Valóban fontos, hogy a teljes gyülekezet közössége a szolgálatba beiktatottakkal együtt élje át az ünnepi pillanat nagyszerűségét, ez a beiktatott tiszt ségviselő dolgát is komoly mértékben megkönnyíthe ti. Természetesen a beiktatott szempontjából is rendkívüli fontossága van az ünnepélyességnek, például a beiktatás kor átélt kézzrátételnek. Kálvin ezúttal ismét Pál apostolra hivatkozott, aki arra inti Timotheust, hogy „*Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, amely adatott néked a prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésevel.*” Itt tehát arról is szó van, hogy Timotheust a presbiterek is kézzrátétellel iktatták be tisztébe. A presbiterekre vonatkozó n ezt így értelmezi Genf nagy reformátora: „*... gondod legyen arra, hogy a kegyelem, amelyet a kezek feltevése által nyertél akkor, amikor én téged presbiterré tettelek, hiábavaló ne légyen.*” Hiszem és vallom, hogy ezt a kálvini intelmet mindnyájunknak meg kell szívlelnünk, akik

Egyházunk presbiterének tudjuk és valljuk magunkat.

Figyelemre méltó jelentésváltozáson ment át a *presbiter*, illetve *presbitérium* szavunk, amíg a mai értelemben vált használatossá, hiszen még a XVII. században – vélhetően a római egyház hatására – a magyar református szóhasználatban is *papságot* értettek alatta. Éppen ekkor jelent meg református egyházunkban a lelkészek – előbb inkább csak az esperesek és püspökök – köré tömörült *tanácsadó testület* jelentése, amely tevékenység, mármint a tanácsadás napjainkban is lényeges alkotóeleme a *presbitérium* fogalmának, de természetesen az sem titok, hogy ennél lényegesen többet is jelenthet ez a fogalom. Előbb a Tiszántúli, majd a Tiszán inneni Református Egyházkerületben vált általánossá a presbitérium intézménye. 1615-ben Pápán, majd 1630-ban az egész Dunántúlon elterjedt, és mindmáig alkalmazzuk. Valahogy úgy vagyunk vele, mint a méltán híres brit miniszterelnök, Winston Churchill

a demokráciával: „*Lehet ennek az intézménynek számtalan hibája, de jobbat még senki sem talált ki helyette.*” Kétségtelen, hogy az Egyházban működő nem lelkészi elemeknek az egyházvezetésbe történő bekapcsolásának ennél sikeresebb módját nem ismerjük, mert vélhetően nincs is.

Az elmúlt évszázadokra visszatekintve jogos büszkeséggel, de legfőképp Istenünk iránti mélységes hálával vallhatjuk magunkat a legnehezebb időkben, a brutális kegyetlen protestáns-üldözések korában is hűséggel helytálló presbiter elődeink lelki-szellemi örökösének. Ez a helytállás a modern kor nehéz időszakaiban megismétlődött, ezt várjuk el a jelenkor szintén sok áldozatot kívánó viszonyai között mindazon presbiter és gondnok testvérünktől, akiket az Úristen erre az örállói posztra állított.

Dr. Huszár Pál

Beküldte: Hallgató Imre

LUCA-NAPTÁR

Magyar kultúránkhoz sok népszokás tartozik. Ezek közül egynémelyek a téli hónapokra tevődnek. Kultúránkat mégsem tehetjük a hitünk elé. Így szokásainkat sem keverhetjük hitgyakorlásunkkal, sem nem helyettesíthetjük be őket Isten tisztelete helyére, és nem is tarthatjuk őket fontosabbnak az istentiszteletnél és hitvallásunk ismereténél.

Különösen vonatkozik ez azon népszokásainkra, amelyek a pogány hitvilágban gyökereznek, és ennél fogva a néphiedelem nevet viselik. A néphiedelmek tiszteletben tartását Isten tiltja, az ugyanis az Ő tiszteletét csorbítja meg. Még akkor is igaz ez az állítás, ha mi erősködünk, hogy nem úgy van, mert erősködésünk csupán a néphiedelem iránti szimpátián alapszik. Ezek után felismerhetjük, hogy milyen veszélyes a néphiedelmeket a népkultúrához csatolni. Akik ezt mégis megteszik, azok hagyományokra és évszázadokra meg ősök gyakorlatára hivatkoznak. Pedig a néphiedelmek a vallástudomány mérlegén vallási formának számítanak. Mégpedig olyan vallási formának, melynek tanítása ellenkezik az egyistenhittel, és Isten ismeretével szemben tévtanítást képvisel. A hagyományok esetében maradjunk meg hát kultúránk oly megnyilvánulásainál, amelyek nem gyökereznek egy vallási formában sem, azaz sem a keresztyénségben sem a néphiedelemben. Fontos tehát nemcsak a keresztyénséget a néphiedelemtől elválasztani, hanem általánosságban a vallási gyakorlatot a kultúra gyakorlásától és művelésétől.

Ilyenkor télidőben előszeretettel vesszük elő a néphiedelmeket és szokásként, kultúrhagyományként mutatjuk be közösségeinkben. Népszerűsítjük a néphiedelmeket még keresztyén közösségekben is, nem gondolva arra, hogy felvilágosítás nélkül zavart viszünk a hívő emberek lelkivilágába. Nem szeretném, hogy népszokás-ellenesnek véljenek, ezért példát hozok a tisztelt olvasó elé. Igenen népszerűsítve van kultúrhagyományként a Szentírás által is jóslásként elítélt Luca-napi néphiedelemcsokor,

főleg annak legismertebb része, a Luca-naptár. Óvakodjunk e néphiedelem népszokásként való feltüntetésétől, népszerűsítésétől, gyakorlásától és pártolásától, mert Isten ellen foglalunk ezzel állást. Érdekes megjegyezni, hogy míg a néphiedelmeket előszeretettel emelik be az emberek a kultúrhagyományba, pedig nem az, addig más kultúrhagyományt, értéket veszendőbe hagynak menni. Ilyenek fálvaink, de városaink népviseletei is, melyeket régi kacatként égettek el szemétdombokon, búboskemencék, parasztházak és parasztudvarok épületeikkel, melyek a jellegzetes népi építészet emlékművei voltak és ma már nincsenek, régen használt szerszámaink, edényeink, melyeket a megvigyázás helyett megevett az enyészet, száz éves újságaink, napilapjaink, melyeket nagyszüleink és dédszüleink féltett kincsként őrizgettek és mi hagytuk hogy a moly és a penész tönkregyete őket. De ezek a veszteségek nem zavarnak minket, helyettük inkább „felelevenítés, hagyományőrzés” indoklással hozzányúlunk a pogány vallási gyökerű néphiedelmekhez. És ünnepeljük, tiszteljük azokat nem zavartatva magunkat attól, hogy Isten által elítélt dolgokat népszerűsítünk. A tapasztalat, sajnos azt mutatja, hogy sikeresen.

Miért itéli el Isten ezeket a dolgokat? Mert feltételeznek egy Istentől függetlenül működő erőt, mely nem tartozik Isten hatalma alá. Ezért Isten-ellenes. Továbbá ámitó, hisz egyrészt eltávolítja az embert attól, hogy Isten gondviselésében bízson, másrészt olyan sátáni erőkhöz kormányozza az ember bizalmát, amelyek csalárdak és hitványságokat kínálnak. Saul király is így fordult el Istentől a halottidézőkhöz, jövendőmondókhöz, majd miután e sátáni erők teljesen megzavarták elméjét, erőszakos lett, háborúba indult és öngyilkos lett. Ne forduljunk hát mi sem jövendőmondókhöz, jóskhoz és különféle babonás és néphiedelmi praktikákhoz. Hagyjuk el a Luca-naptár készítését is, ha már elkészítettük bűnbánattal a szívünkben tépjük szét azt, mert Istennel ellenséges sátáni erők

népszerűsít.

A végén megjegyezném, hogy Isten óriási ajándékokkal látja el az embereket, és azokért kell nekünk inkább hálát adni. Forduljunk hát Istenhez, és használjuk azon eszközöket az időelőrejelzésre vonatkozóan, amelyeket a kezünkbe adott: időjárásfigyelő műholdak, tévé,

rádió és internet hírek az időjárásról, melyek szintén műholdak méréseit használják. Ezeket használhatjuk, mert Isten adta az embernek ezt a tudományt, hogy előmenetelére és boldogulására szolgáljon. De egyet ne feledjünk el: ezekért is csak Istent dicsőítsük.

Kiss Nándor

Gyermekkarácsony Módoson

Istennek adunk hálát a módosi gyermekkarácsony alkalmáért, melyet 2011.12.17-én tartottunk a Nagybecskereki Református Egyházközséghez tartozó Módosi Szórványegyházközség imaházában. Az alkalom létrejöttéért köszönet illeti az „Ágoston Sándor Alapítvány”-t és munkatársait, valamint az anyanyelvápolási magyarórák Nezsényi, Bókai, és Módosi szervezőit.

28 gyermek gyűlt össze Nezsényből (9), Bókáról (8), Kanakról (1), Nagybecskerekről (1), Káptalanfalváról (4) és Módosról (5). Az alkalom lebonyolításában közreműködtek még Kiss Nándor nagybecskereki lelkész és neje Kiss Angéla. A gyermekek az alkalomra énekléssel melegítettek be, majd meghallgattuk Horváth Mariann igei szolgálatát, és végül a csomagosztás előtt elismételtük azokat az énekeket, amelyeket ugyanezen gyermekek az idei évi Módosi nyári táborban tanultak. A gyermekcsomagokat az Ócsai Református Egyházközség ifjúsága adományozta és ezennel szeretnénk hálát adni ezért is. A csomagosztást közös ebéd követte, melyre a töltöttkáposztát szintén adomány és szeretetmunka folytán biztosítottuk. A 28 gyermek körül 10 felnőtt szorgoskodott, így ez valóban egy gyermekkarácsony volt, melyet végül a helyi és káptalanfalvi testvérek süteményei és péksüteményei tettek édesebbé és finomabbá.

Dicsérjük az Urat a gyermekörömeért és kacajért, mely betöltötte a módosi imaházat, valamint azért, hogy magyarországi testvéreinket ezen az utazáson megtartotta, hiszen nem kis utat kellett megtenniük.

Ami megmarad az a szeretet...

Kiss Nándor

Nagybecskereki ünnep

Különleges hely minden gyülekezet számára a temploma. Áldozatos szeretettel veszik körül, óvják, mutogatják, ápolják és áhitattal foglalnak helyet a padjaikban.

A nagybecskereki gyülekezet tagjai is ezt tanúsítják templomukkal szemben. Isten tiszteletének, az istentiszteletnek a helyszíne ez, az Úr háza. Hisszük és valljuk, hogy egy épület sem foglalhatja magába az Urat, de arról is hálaadással emlékezünk, hogy tetszett Istennek, hogy az emberek templomokat emeljenek istentiszteleti célokra. Templomokat égbe mutató tornyokkal, melyek mintegy jelzik, hogy a hívek örömben és bánatban egyaránt Istenre emeljék tekintetüket. Templomokat orgonákkal, melyek játéka mellett dicsérik Istent a kegyelemért. Egyedül Istené a dicsőség a templomainkért. Ezt valljuk itt Nagybecskereken is. Csak az Ő kegyelme, hogy 2011 karácsonyán a templomszentelő istentisztelet 120. évfordulójára emlékezhettünk. Egy templomot, vagy bármi mást Istennek csak az Istennek szentelt életű gyülekezet, keresztyén szentelhet. 1891. karácsonyán tartották ezt a templomszentelő istentiszteletet Szalay József lelképásztorsága és Vécsey István gondnoksága alatt.

Mint a nagybecskereki református templom, úgy más templomaink is kopottak, megviseli őket az idő foga és felújításra szorulnak, de még ily állapotokban is rátekintve arról bizonyosodhatunk meg, hogy az igehirdetés istentiszteleti helyét semmi sem rengetheti meg, hisz annak alapja maga Jézus Krisztus, Isten Fia.

Kiss Nándor

Imádság Újév napjára

Újra eltelt egy év, Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy még tartott a kegyelmi idő, és nem ijeszt az sem, hogy ezzel az elszámolás ideje is közeleg: hiszen a Te irgalmadban vigaszra találunk. Új év áll előttünk, új elvárásokkal, és valóban megtörtén, gondterhelten indulunk tovább, hisz nem tudjuk és nem akarjuk eltitkolni, hogy a múltban a szem gyönyörűsége elkápráztatott, a bosszú édessége tévútra csábított, a harag engesztelhetetlenné tett, és a hideg szív messze szökött előled; és mégsem lépünk át egészen üres kézzel az új évben, hiszen ezeket is magunkkal visszük: emlékeket a reszkető kételyről, mely nyugalomra talál, a csendes aggodalomról, mely elcsitul, a földre görnyedt elméről, mely újra felemeltetett, a boldog reménységről, mely meg nem szégyenült. Igen, és amikor elménk csüggedt pillanataiban erősíteni és bátorítani akarjuk magunkat a nagy emberek emlékével, akik a Te kiválasztott eszközeid, akik a nehéz támadásokban, a szív rettegésében is megőrizték szabad értelmüket, megtörhetetlen bátorságukat, a megnyílt ég látását, így akarjuk mi is megvallani hitünket azzal a bizonyossággal, hogy bár hozzájuk mérve a mi bátorságunk gyávaóság, a mi hatalmunk tehetetlenség, azért Te mindig ugyanaz maradsz, ugyanaz a hatalmas Isten, aki megvizsgálja a lelkeket a próbatételben, ugyanaz az Atya, akinek akarata nélkül egy verebecske sem esik le a földre. Ámen.

(Sören Kierkegaard)

Egy jól sikerült év receptje

Vegyünk tizenkét hónapot és tisztítsuk meg a keserűségtől, büszkeségtől, kapzsiságtól, irigységtől és a félelemtől.
Osszuk fel a hónapokat harminc vagy harmincegy napra, így a készletünk elég lesz egy évre.
Minden nap külön lesz elkészítve: egy rész munkából, egy rész nyugalomból, két rész vidámságból és humorból.
Keverjük ehhez: három püpozott evőkanál optimizmust, egy kávéskanál türelmet, egy csipetnyi tapintatot.
Ezután az anyagot bőven öntözzük meg szeretettel.
A kész ételt feldíszítjük egy csokor figyelmességgel.
Naponta tálaljuk derűsen, egy csésze frissítő kávéval és határtalan isteni bizalommal.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ISTENTŐL MEGÁLDOTT BÉKÉS, BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!

Református Élet, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja
 Felelős főszerkesztő: Dr. Csete Szemesi István, püspök
 Bácsfeketehegy, Testvériség utca 26

Szerkesztették: Halász Sámuel és Renáta, reformatusélet@gmail.com

Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget, lapzártá minden hónap 15-én. Az írások rövidítését és szerkesztési jogát fenntartjuk

Nyomtatva: Forum-Újvidék • Megjelenik 1500 példányban
 Országos Egyházunk hivatalos honlap címe: www.szrke.com

CIP - Каталогизација у публикацији
 Библиотека Матице српске, Нови Сад
 275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Csete Szemesi István. - 1. évf., 1. sz. (1966)- . - Bácsfeketehegy : Szerbiai Református Keresztyén Egyház, 1966- . - Ilustr. ; 30 cm

Mesečno
 ISSN 2217-7574
 COBISS.SR-ID 19120130

Bánati Kórus Találkozó Hertelendyfalván

